

**Prof. Dr. Csapodi Csaba és Csapodiné Dr. Gárdonyi Klára történész-könyvtárosok laudációja a
Magyar Örökség Díj elnyerése alkalmából**

Tisztelt Bizottság! Hölgyeim és Uraim!

A Magyar Örökség Díjat ezúttal is egy házaspár kapja, amint korábban például Püski Sándor és felesége, Hamvas Béla és Kemény Katalin, Botka Valéria és Csányi László esetében. De a Csapodi család egy tagja, Csapodi Csaba nővére, a nyolc testvér legidősebbike, Csapody Vera, a magyar flóra festője is bekerült már ebbe a panteonba 2000-ben.

Csapodi Csaba professzor 1966-tól oktatóm volt az ELTE Bölcsészettudományi Karán, majd ötödéves koromban gyakorlatra hívott osztályára, az MTA Könyvtára Kézirattára és Régi Könyvek Gyűjteményébe. Tőle tanultam meg a szakma csínját-bínját, az 1500 előtti könyvek, az ősnymtatványok meghatározását, a régi magyar nyomtatvány-töredékek megfejtésének módját, és hogy milyen felelősségteljes munka a könyvtárosoké, akik felbecsülhetetlen nemzeti vagyoni őrök. Megkülönböztetett figyelemmel kísérte fiatal beosztottjai munkáját, tudományos előrehaladását, támogatta külföldi tanulmányútjukat, főleg magyar anyagot is őrző könyvtárakba.

Az MTAK Kézirattára egykori vezetőjének nevét a művelt olvasóközönség elsősorban feleségével, Csapodiné dr. Gárdonyi Klárával közösen végzett korvina-kutatásairól ismerheti. A könyv- és könyvtártörténetben nemzetközi hírnevet szerzett tudós házaspár közel ötvenöt éven át dolgozott együtt.

Csapodi Csaba 1951-től egy negyed századon át fejtette ki máig ható tudományos-szervezői tevékenységét az Akadémia falai között. Megszervezte az Akadémia Könyvtára Régi Könyvek Gyűjteményét, nagy hangsúlyt fektetett a hagyatékok beszerzésére és feldolgozására. Több mint 120 irodalmi és tudóshagyatéka (Angyal Dávid, Domanovszky Sándor, Hajnal István hagyatéka, Szekfű Gyula levelezése stb.) került az állományba. A magyar örökség ápolásával összefüggésben összegyűjtötte az Akadémia Könyvtára Mikrofilm-tárába a bel- és külföldi középkori írásbeliség mikrofilmjeit. Számos országban végzett kódexkutatásokat, ennek összegzése *The Corvinian Library, History and Stock* (1973), amely a felvirágzó nemzetközi Corvina-kutatás alapkönyvévé vált. A tudományok doktora fokozatot *A Janus Pannonius-szöveghagyomány* c. munkájáért kapta meg.

Mintegy 450 publikációja jelent meg itthon és külföldön. Egyik legutolsó írásában Teleki Pál öngyilkosságának kérdésével foglalkozott (*Teleki Pál „búcsúlevele”*), mely székfoglaló előadása volt a Szent István Akadémián 2003-ban.

Dr. Gárdonyi Klára az Országos Széchényi Könyvtár Kézirattárában több mint 30 évet dolgozott. Férjével mindenben, a tudományos munkában is társak voltak, így a magyar művelődés kódexeinek és könyveinek fáradhatatlan felkutatásában, *Vitéz János* és *Janus Pannonius, Mátyás király* könyvtárának rekonstruálásában. Ez utóbbinak eredménye a *Bibliotheca Corviniana* (öt nyelven, 14 kiadásban). Összeállították a hazai és külföldi könyvtárakban lévő valószínűsíthető középkori magyar kódexek és az 1526 előtt készült nyomtatványok korpuszát: *Bibliotheca Hungarica 1–3* (1988, 1993–1994). Ahogy ők maguk fogalmazták, „a magyar művelődéstörténet számára akartunk segédeszközt nyújtani.” Tegyük hozzá, sikerrel! Ehhez járult még az *Ariadne* (1995), a középkori magyarországi irodalom kéziratának lelőhely-katalógusa. Ez utóbbi könyvek már nyugdíjas éveik termékei! Tanulmányaik, műveik, cikkeik – több száznak – listája megjelent nyomtatásban, ezek felsorolására itt nincsen mód. Ki kell emelnem, hogy tudtak nehéz témákról nagyon világosan, népszerűen írni, az átlag olvasót „nem középiskolás fokon tanítani”, pl. Csapodiné Gárdonyi Klára: *Humanista kódexek nyomában*, Csapodi Csaba: *Az Anonymus-kérdés története*. Fiatal beosztottjaiknak ez az együtt munkálkodás, a házastársi, egymást kiegészítő tudós munka is megragadó, ihlető példa volt.

Csapodi tanár úrnak végül nemcsak munkatársa, hanem utóda is lettem az Akadémia Könyvtára Kézirattára és Régi Könyvek Gyűjteménye élén. 42 évet dolgoztam itt, ebben a Palotában, sőt ugyanezen az emeleten, és mindig igyekeztem az ő szellemében működni. Mindig hálával és tisztelettel gondolok a tudós házaspárra, példaértékű munkásságukra, hivatástudatukra, és ahogy a fiatal generációt utóddá nevelni törekedtek.

A kéziratári munkaszobák egykor az Akadémia főtitkári hivatalát képezték, s főtitkársága, akkori szóval élve titoknoki másfél évtizede alatt *Arany János* is itt ült és dolgozott. Biztos, hogy működik a *genius loci*, a hely szelleme, ahogyan az alapítóké, az Akadémián Széchényi Istváné, Csapodiné Gárdonyi Klára tevékenysége színhelyén pedig az apáé, Széchényi Ferencé.

De itt, a Díszteremben látható szembe velem a középső freskón Corvin Mátyás a királyi könyvtárteremben humanistái körében, jobb felől Filippo Lippi, a könyvét ajánló Bonfini, Galeotto Marzio, Pietro Ranzano és Ludovicus Carbo, akinek *Dialogusát*, egy eredeti korvinát az Akadémia

Könyvtára Kézirattára őrzi. Bal felől pedig Vitéz János esztergomi érsek, egykor Mátyás nevelője, s mögötte Janus Pannonius. Róluk esett éppen szó a Csapodi házaspár munkásságával kapcsolatban!

Mindennél jobban helyén valók Esterházy János szavai: *„Csak az a nemzet érdemes jobb sorsra és örök életre, amely meg tudja becsülni nagyjait, és amelynek mindig szeme előtt lebeg azok példát adó munkássága.”* – Erre tanította, ezt tűzte ki elérendő célul fiatal munkatársai elé a tudós Csapodi házaspár is.

Rozsondai Marianne